

Udskriftsdato: 15. december 2025

**KEN nr 9881 af 15/03/1997 (Historisk)**

## **Ankestyrelsens principafgørelse O-55-97 om bopæl - boligindretning - opholdskommune - lift**

---

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 21534-95

# Ankestyrelsens principafgørelse O-55-97 om bopæl - boligindretning - opholdskommune - lift

## **Resume:**

Der var ikke hjemmel til at pålægge A kommune at yde støtte til fortsat opretholdelse af handicapelevator i forældrenes bolig beliggende i A kommune.

Ansøgerens bolig var i B kommune, hvor han havde boet i ca. 10 år og havde egen lejlighed.

## **Kassation:**

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

## **Kassationsdato:**

15-06-2009

## **Love:**

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 59, stk. 1

## **Sagsfremstilling:**

Sagen omhandlede en 33-årig spastiker, der ansøgte A kommune om hjælp efter bistsandslovens § 59 til udskiftning eller modernisering af lift i forældrenes hjem.

Der blev i 1979 indrettet en bolig i et tilstødende udhus til ansøgerens forældres bolig med det formål, at han kunne være hjemme, til han flyttede hjemmefra. Grundet en niveauforskel på 58 cm fra tilbygningen og til hovedhuset var det nødvendigt at installere en lift.

Det var kun muligt for ham at komme til hovedhuset ved hjælp af liften. Dette var nødvendigt, hvis han skulle bruge køkkenen eller være sammen med familien i deres stuer.

I 1984 flyttede han til B kommune for at studere. Ansøgeren blev uddannet som civilingeniør, og blev boende i B kommune, idet han bevarede tilknytningen til uddannelsesstedet.

Boligen i B kommune var en lejlighed med eget køkken og bad.

Det fremgik af sagen, at ansøgeren, når han opholdt sig i B kommune, havde hjælp 40 timer ugentligt bevilget efter bistsandslovens § 48, stk. 4. Hjelperne var studerende, men i disses læseferier, weekender m.m., tog han til sine forældres hjem i A kommune. Det drejede sig om ca. 14 uger samt 18 weekender årligt.

Når ansøgeren var i A kommune, blev han badet i plejeseng og båret på wc af faderen. Han skulle endvidere have hjælp til madlavning, spisning, påklædning m.m.

A kommune, som fortsat var retlig opholdskommune, havde betalt abonnement vedrørende liften efter ansøgeren flyttede til B kommune og ville gøre dette, indtil alle ankenuligheder var udtømte. Ankenævnet tiltrådte A kommunes afgørelse, hvorefter der blev meddelt afslag på fortsat vedligeholdelse af handicapelevator i forældrenes bolig. Nævnet lagde vægt på, at ansøgeren ikke længere havde bopæl på forældrenes adresse, sammenholdt med det tidsrum han faktisk opholdt sig i forældrenes hjem.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, om det fortsat påhvilede forældrenes bopælskommune, der også var retlig opholdskommune for den handicappede voksne mand, at afholde udgifterne til handicapelevator efter bistandslovens § 59, efter at han var fraflyttet hjemmet, men fortsat opholdt sig hos forældrene ca. halvdelen af året, herunder om det kunne tillægges betydning, at kommunen gennem en årrække faktisk havde afholdt udgifterne.

### **Afgørelse:**

Ankestyrelsen tiltrådte ankenævnets afgørelse.

Ankestyrelsen fandt ikke, at der var hjemmel til at pålægge A kommune at yde støtte efter bistandslovens § 59 til fortsat opretholdelse af handicapelevator i forældres bolig beliggende i A kommune.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at ansøgeren gennem ca. 10 år havde boet fast i B kommune, hvor han havde en hjælperordning efter bistandslovens § 48, og at han opholdt sig ca. 14 uger samt 18 weekender hos forældrene i A kommune, bl.a. i læseferierne.

Ankestyrelsen fandt, at ansøgerens bolig i henhold til bistandslovens § 59 var i B kommune og ikke hos forældrene.

Ankestyrelsen fandt tillige, at der ikke var tale om et midlertidigt ophold i B kommune, henset til at han havde boet der i ca. 10 år.

Det gjorde ikke nogen forskel, at A kommune faktisk havde afholdt udgifterne til liften, også i årene efter flytningen til B kommune. Det måtte antages, at A kommune kunne ændre en sådan praksis med et passende varsel, således at modtageren af støtten havde mulighed for at kunne tilpasse sig den nye situation.

På baggrund af at A kommune havde besluttet at afholde udgiften, indtil ankemulighederne var udtømt, vurderede Ankestyrelsen, at ansøgeren havde haft tilstrækkeligt varsel.